

THƠ VỀ CỔ QUẬN
CAO VI KHANH

Tết trước em làm thơ gởi chị
Nghĩ hoài không viết được đôi câu
Mượn đỡ người xưa đôi ba ý
Hẹn sẽ về quê ném chén sầu

Từ thuở mang thân làm lữ khách
Những lòng son sắt bạc như vôi
Đường đời bụi cát làm chân bước
Ai khóc giùm em chuyện đái bơi
Chị ơi nước loạn người ly tán
Chị khóc tròn đêm chuyện đôi thay
Em dặt con thơ vào biển lớn
Ném đời vào một trận cuồng say
Đâu dám đem thân làm kiếm sĩ
Mơ người áo vải mộng bình tây
Nhỏ nòi thân thể đời kiêu bạt
Dẹp bút dần nghiên nhẹ gánh cày
Những sớm lạnh sương dầm áo mỏng
Nghĩ mình nợ trời nặng hai vai
Những tối về khuya đường lẻ bóng
Thấy đời xa tít khỏi tầm tay
Cũng xiêm cũng áo sao mà nhẹ
Nặng chỉ bờ mi khoẻ mắt cay

-Chị ơi em chị giờ như kẻ
Lỡ chuyến đò ngang chẳng tới nhà-

Tết này thôi thế không về nữa
Ai kẻ chờ trông, kẻ đợi mong
Đâu bóng hai thân kẻ tựa cửa
Đâu hình yêu dấu chị bên song
Đâu bếp lửa hồng ngày tái ngộ
Đâu bánh vàng thơm nở phật phồng

Thôi nhé chị nằm yên dưới mộ
Chờ nghe trăng gảy khúc thiên thu
Đợi mưa thổi khói lên ngàn núi
Xoa tóc cài sao hát điệu ru
Em ở phương này vẫn trắng tay
Ngày đêm vọng tưởng bóng thiên nhai
Bên kia Tây vực người gian dối
Còn có phương nào mây trắng bay!

“Tết này chắc chắn em về kịp
Nhớ để dành em chiếc bánh phồng
Giữ hộ giùm em chùm pháo tết
Mai về đốt ấm cả mùa đông”

Mây trắng còn bay ngoài cổ quận
Người đi từ một thuở can qua
Ở đây không khói hoàng hôn tím
Mà vẫn tương tư một mái nhà !